

Ilija – broj trinaest

Četrdeset i šest

Jeff Pippenger

2023-10-19

U prethodnom članku usklađivali smo Iliju s poviješću od 1798. do 1844. godine. Ilija simbolično ulazi u tu povijest kada je William Miller bio podignut da navješćuje poruku prvoga anđela. Udovica iz Sarepte predstavlja vjernu crkvu koja skuplja dva drvca, odnosno dva naroda koji će 22. listopada 1844. postati jedan narod.

I reci im: Ovako govori Gospodin Bog: Evo, uzet ću sinove Izraelove između naroda među koje su otišli, i sabrat ću ih odasvud, i dovest ću ih u njihovu vlastitu zemlju. I učinit ću ih jednim narodom u zemlji, na gorama Izraelovim; i jedan će kralj svima njima biti kralj; i neće više biti dva naroda, niti će se više ikada razdijeliti na dva kraljevstva. Niti će se više onečišćavati svojim idolima, ni svojim gadostima, ni ikojim svojim prijestupima; nego ću ih izbaviti iz svih njihovih prebivališta u kojima su sagriješili, i očistit ću ih; tako će oni biti moj narod, a ja ću biti njihov Bog. I David, sluga moj, bit će kralj nad njima; i svi će oni imati jednoga pastira; i hodat će po mojim sudovima, i držati moje uredbe, i vršiti ih. I nastavat će u zemlji koju sam dao svome sluzi Jakovu, u kojoj su prebivali vaši oci; i nastavat će u njoj, oni i njihova djeca i djeca njihove djece do vijeka; i David, sluga moj, bit će njihov knez do vijeka. I sklopit ću s njima savez mira; bit će to vječni savez s njima; i utvrdit ću ih, i umnožit ću ih, i postaviti ću svoje Svetište usred njih zauvijek. I moj će Šator biti s njima; da, ja ću biti njihov Bog, a oni će biti moj narod. I narodi će spoznati da ja, Gospodin, posvećujem Izraela, kad moje Svetište bude usred njih zauvijek. Ezekiel 37:21–28.

Postoji nekoliko blagoslova koje Ezekiel prepoznaje kao obećane dvama štapovima, to jest dvama narodima koji postaju jedan narod. Započet ćemo razmatranjem četiriju od tih blagoslova koje je sestra White označila kao četiri „dolaska”, a koji su se svi ispunili u isto vrijeme, 22. listopada 1844.

„Dolazak Krista kao našega Velikoga svećenika u Svetinju nad svetinjama radi očišćenja Svetišta, prikazan u Danielu 8,14; dolazak Sina Čovječjega k Pradavnome, kako je prikazan u Danielu 7,13; i dolazak Gospodina u Njegov hram, prorečen po Malahiji, opisi su istoga događaja; a to je također predloženo dolaskom zaručnika na svadbu, kako ga je Krist opisao u prispodobu o deset djevice, u Mateju 25.“ The Great Controversy, 426.

Prvi „dolazak“ na koji se sestra White poziva jest dolazak velikog svećenika radi „čišćenja Svetišta“, koje se trebalo zbiti na svršetku dvije tisuće i tri stotine godina. Taj redak daje odgovor na pitanje iz Daniela osmog poglavlja, trinaestog retka, koje glasi: „Dokle će trajati viđenje o svagdašnjoj žrtvi i o pustošnoj opaćini, da se i Svetište i vojska predaju gaženju?“ Četrnaesti redak pokazuje da će čišćenje Svetišta započeti na svršetku dvije tisuće i tri stotine godina. Ezekiel kaže da će Bog „uzeti sinove Izraelove između neznabožaca kamo su otišli i sabrat će ih odasvud, ... i narod koji bude sabran neće se više skvrnuti“, jer će ih Bog „očistiti; i oni će biti moj narod, a ja ću

biti njihov Bog.“

Dana 22. listopada 1844., drugi „dolazak“ na koji se pozivala sestra White, bio je ispunjenje Daniela, sedmog poglavlja, trinaestog retka, koji pokazuje da će Sin Čovječji doći k Pradavnome po danima da primi kraljevstvo. Ezekiel kaže da će ih Bog „učiniti jednim narodom u zemlji, na gorama Izraelovim; i jedan će kralj biti kralj svima njima“. Ezekiel predstavlja Krista kao kralja pod imenom „David“ kada kaže da će „David, sluga moj, biti kralj nad njima“. On također poistovjećuje Krista, kao Davida, s njihovim „jednim pastirom“ te da će njegov „sluga David“ također „biti njihov knez do vijeka“. Kralj po definiciji treba svoju titulu kralja, i treba vlast nad kojom će vladati te građane svojega kraljevstva. Ako nema građana, ne bi bilo ni kraljevstva.

Gledao sam u noćnim viđenjima, i gle, s oblacima nebeskim dolazio je netko kao Sin čovječji; i pristupi Pradavnome, te ga dovedoše pred nj. I bi mu dana vlast, i slava, i kraljevstvo, da mu služe svi narodi, plemena i jezici: vlast njegova vlast je vječna, koja neće proći, i kraljevstvo njegovo neće biti uništeno. Daniel 7,13.14.

Treći „dolazak“ koji je sestra White prepoznala bio je onaj kada je Krist, kao „glasnik Saveza“, iznenada došao u svoj hram da očisti sinove Levijeve. Ezekiel kaže da će ih Krist „očistiti: i oni će biti moj narod, a ja ću biti njihov Bog“, te da će „štoviše“ s njima sklopiti „savez mira“, koji će biti „savez vječni“. Savez će se izvršiti kada Bog „postavi“ svoje „svetište usred njih“, i da će „pogani spoznati da ja, Gospod, posvećujem Izraela, kad moje svetište bude usred njih.“

Evo, šaljem glasnika svojega da pripravi put preda mnom; i iznenada će doći u svoj hram Gospodin, koga vi tražite, i glasnik saveza, kome se radujete: evo, on će doći, govori Gospod nad vojskama. Ali tko će podnijeti dan njegova dolaska? i tko će opstati kad se on pojavi? Jer on je kao oganj ljevačev i kao lužina bjeliočeva. I sjest će kao onaj koji tali i pročišćuje srebro; i očistit će sinove Levijeve i pročitit će ih kao zlato i srebro, da prinosu Gospodu prinos u pravednosti. Tada će prinos Jude i Jeruzalema biti mio Gospodu kao u davne dane i kao u prijašnjim godinama. Malahija 3:1–4.

Glasnik koji je pripravio put Kristu, „glasnik Saveza“ u povijesti od 1798. do 1844., bio je Ilija, predstavljen u liku Williama Millera. Kada je Krist iznenada došao u svoj hram, očistio je „sinove Levijeve“ kao „vatra ljevačeva“.

Drugi „dolazak“ koji se ispunio 22. listopada 1844. bio je dolazak zaručnika. Ezekiel dvaput utvrđuje da će narod sabran od dva štapa biti Božji „narod“ i da će On „biti njihov Bog“. To se ostvarilo ženidbom. Dana 22. listopada 1844. četiri proročanstva koja su se ispunila, a na koja se poziva sestra White, sva su prepoznata svjedočanstvom Ezekielovih dvaju štapova.

Ilija predstavlja vjesnika koji pripravlja put vjesniku Saveza. Krist je poistovjetio Ivana Krstitelja s vjesnikom koji je pripravio put njegovu prvom dolasku. Sestra White poistovjetila je Williama Millera s Ilijom, a Miller je pripravio put da Krist dođe kao „veliki svećenik“, „Sin čovječji“, „vjesnik Saveza“ i „zaručnik“.

Nakon tri i pol godine Ilija je došao iz Sarepte, gdje je boravio kod udovice i njezina sina, te zapovjedio Ahabu da sazove sav Izrael na Karmel. Ezekiel kaže da će pogani spoznati da je Bog

Bog kada postavi svoje Svetište usred naroda koji je okupljen od dva štapa. Na gori Karmelu Ilija je rekao Izraelu da izabere je li Bog Bog ili je Baal bog, ali je to pitanje postavio u kontekstu ne samo toga tko je pravi Bog, nego i u kontekstu toga tko je pravi prorok.

I pristupi Ilija svemu narodu i reče: Dokle ćete hramati na dvije strane? Ako je Gospodin Bog, slijedite njega; a ako je Baal, slijedite njega. A narod mu ne odgovori ni riječi. Tada Ilija reče narodu: Ja, jedino ja, ostao sam prorok Gospodinov; a proroka Baalovih ima četiri stotine i pedeset ljudi. 1 Kraljevima 18:21, 22.

Sav Izrael, uključujući i Ahaba, znao je da je Ilijin Bog Bog kada je oganj sišao s neba i progutao Ilijinu žrtvu. Silazak ognja na gori Karmelu označava trenutak kada je Bog postavio svoje svetište usred naroda sastavljenog od dva štapa. Čudo ognja na gori Karmelu pokazalo je da je Bog Bog, a Baal lažni bog.

Čudo u Sarepti, kada se Ilija tri puta pružio nad mrtvim sinom udovice, dokazalo joj je da je Ilija čovjek Božji, a čudo na Karmelu postiglo je isto. Ne samo da je oganj na Karmelu dokazao da je Bog Bog, nego je pokazao i da je Ilija pravi Božji prorok, nasuprot Baalovim prorocima i prorocima lugova. U povijesti od 1840. do 1844. Millera i milerite pokazalo se kao prave proroke, nasuprot lažnim prorocima otpaloga protestantizma, koji su upravo u toj povijesti očitovali da su kćeri Izebele.

Ilija na Karmelu predstavlja djelo prepoznavanja pravoga protestantskog roga, jer šesto kraljevstvo biblijskoga proročanstva, zvijer iz zemlje iz trinaestoga poglavlja Otkrivenja, ima rog protestantizma i rog republikanizma, a upravo je bilo započelo svoju vladavinu 1798. godine. Godine 1798., na kraju tri i pol godine Jezabeljine vladavine, Ilija je došao iz Sarepte kako bi jasno razlučio koja je crkva rog protestantizma na zvijeri iz zemlje.

Udovica iz Sarepte putovala je iz povijesti Tijatire prema svadbi, gdje je njezino udovištvo trebalo biti uklonjeno. Njezin uskrišeni sin predstavlja one koje je Izebela pobila tijekom tri i pol godine suše. Dva drveta koja je skupljala za vatru bila su dva doma doslovnoga Izraela koja su trebala biti sabrana zajedno kao jedan narod, a taj je narod bio duhovni Izrael. Udovica je namjeravala upotrijebiti ta dva drveta da naloži vatru, što se zbilo na Karmelu i 22. listopada 1844., kada je glasnik Saveza pročistio sinove Levijeve „ognjem talioničarskim“.

Vatra je simbol izlivanja Božjega Duha, koje se dogodilo na Karmelu i pri Ponoćnom pokliku, koji je dosegao svoj vrhunac 22. listopada 1844.

I kad je napokon došao dan Pedesetnice, svi su bili jednodušno na istome mjestu. I odjednom dođe šum s neba kao navala silnoga vjetra te ispuni svu kuću u kojoj su sjedili. I pokažu im se razdijeljeni jezici kao od ognja te siđe po jedan na svakoga od njih. I svi se napuniše Duhom Svetim i počеше govoriti drugim jezicima, kako im je Duh davao zboriti. Djela 2,1–4.

Izlijevanje Duha predstavlja naviještanje poruke, a udovica je namjeravala naložiti vatru kako bi mogla pripremiti nešto hrane za jelo, što je poruka.

I pristupih anđelu i reko mu: Daj mi knjižicu. A on mi reče: Uzmi je i pojedi je; i zagorčat će ti utrobu, ali će ti u ustima biti slatka kao med. I uzeh knjižicu iz ruke anđelove i pojedoh je; i bijaše mi u ustima slatka kao med, a čim je pojedoh, utroba mi zagorča. Otkrivenje 10:9, 10.

Poruka koju je Ahab odmah objavio Jezabeli bila je da je Ilijin Bog istiniti Bog, jer je Ahab upravo bio svjedočio kako je Ilijin Bog odgovorio ognjem. Poruka koja se odmah otvorila 22. listopada 1844. bila je poruka trećega anđela. U oba slučaja, poruka koju je prenio Ahab ili poruka trećega anđela razjaruje Jezabelu.

Ali glasovi s istoka i sa sjevera uznemirit će ga; zato će izaći s velikim gnjevom da uništi i sasvim zatre mnoge. Daniel 11,44.

Danielove „vijesti s istoka i sa sjevera“ predstavljaju poruku koja razjaruje kralja sjevera, koji je Izebela, te ona pokreće završni progon u povijesti zemlje. Ta je poruka bila predložena Ahabovom porukom Izebeli i dolaskom poruke trećega anđela na početku suda 1844. godine.

I Ahab ispriповjedi Jezebeli sve što je Ilija učinio, i k tome kako je mačem pobio sve proroke. Tada Jezebela posla glasnika Iliji govoreći: Tako mi učinili bogovi, i još više, ako sutra u ovo doba ne učinim tvoj život kao život jednoga od njih. 1 Kings 19:1, 2.

Ilija je, kao simbol, prikazan kroz vremensko razdoblje pustinje od 538. do 1798. Zatim se 1798. godine Ilija pojavljuje u povijesti kao William Miller. Godine 1844. Ilija priziva oganj Ponoćnog poklika s neba. Potom su 1863. Ilija i njegova poruka bili odbačeni. Njegova je poruka bila Mojsijeva poruka o „sedam vremena“, također predstavljena porukom o Ezekielova dva štapa. Sabiranje dvaju štapova na završetku njihova raspršenja bila je poruka sarfatske udovice, a ona je sabrala dva štapa prije nego što je pripremila obrok.

Mileritski adventizam, prema Jamesu i Ellen White, postao je laodicejski adventizam 1856. godine, a kada su potom 1863. odbacili Ilijinu poruku o Mojsijevih „sedam vremena“, uklonili su logičku sposobnost razumijevanja porasta znanja o „sedam vremena“ koji je Bog nastojao iznijeti 1856. godine (kroz osam nedovršenih članaka Hiram Edsona). Logika ih je prisilila da počnu razgrađivati temeljni sustav istina koji su anđeli vodili Williama Millera da sastavi. Prvi „kamen“ koji je Miller otkrio bio je kamen temeljac o koji će se laodicejski adventizam spoticati tijekom cijele svoje povijesti. Odbacivanje toga prvog kamena istine proizvelo je sljepoću Laodiceje, simptom koji je izlječiv, ali se rijetko nastoji izliječiti.

Čišćenje Svetišta koje je započelo 22. listopada 1844. uključivalo je čišćenje „vojske“ koja je zajedno sa Svetištem bila pogažena, prema Danielu 8:13. Ta je vojska bila predložena „dvama štapovima“ koje je udovica iz Sarepte skupila za oganj. Ta su dva štapa predstavljala dva doma doslovnog starog Izraela. Doslovni Efrajim i Juda trebali su biti sabrani u jedan duhovni narod i očišćeni po glasniku Saveza pri otvaranju suda. Ta su dva naroda bila „vojska“ koja je bila pogažena.

Ezekielovo obećanje bilo je da će Bog „uzeti sinove Izraelove između pogana, kamo god da su otišli“, te će ih „sabirati“ i „dovesti ih u njihovu zemlju“. Zemlja doslovnog Izraela bila je slavna zemlja, odnosno obećana zemlja, ili Juda. Duhovna slavna zemlja godine 1798. bila je zemlja

zemaljske zvijeri s dva roga iz trinaestog poglavlja Otkrivenja.

Onoga dana kad podigoh svoju ruku prema njima da ih izvedem iz zemlje egipatske u zemlju koju sam za njih bio izvidio, u kojoj teče mlijeko i med, koja je ures svim zemljama.... Ipak podigoh svoju ruku prema njima i u pustinji, da ih neću uvesti u zemlju koju sam im dao, u kojoj teče mlijeko i med, koja je ures svim zemljama. Ezekiel 20,6.15.

Dvije doslovne kuće Izraelove živjele su u zemlji koja je bila „slava svim zemljama“, zemlji koja je „tekla“ „mlijekom i medom“. Kada su dvije doslovne kuće Izraelove bile sabrane zajedno kao duhovni Izrael, bilo im je obećano da će biti postavljene u vlastitu zemlju. Duhovna „slavna zemlja“ jest mjesto gdje se nalazi pokret milerita na početku i pokret sto četrdeset i četiri tisuće na svršetku tijekom vladavine zvijeri iz zemlje. Pokret koji predstavlja sto četrdeset i četiri tisuće mogao je biti podignut jedino u zemlji zvijeri iz zemlje. Pokret koji tvrdi da je pokret trećega anđela iz bilo koje druge zemlje jest krivotvorina, jer Alfa i Omega uvijek prikazuje svršetak početkom.

„Neusporedive milosti i blagoslovi Božji bili su izliveni na naš narod; on je bio zemlja slobode i slava cijele zemlje. Ali umjesto da Bogu uzvrate zahvalnošću, umjesto da odaju čast Bogu i njegovu Zakonu, nazovni kršćani Amerike proželi su se ohološću, lakomstvom i samodostatnošću....“

„Došlo je vrijeme kada je sud oboren na ulicama, i pravda ne može ući, i onaj koji se uklanja od zla postaje plijen. Ali Gospodnja ruka nije skraćena da ne može spasiti, niti je njegovo uho otežalo da ne može čuti. Narod Sjedinjenih Država bio je povlašten narod; ali kada ograniči vjersku slobodu, napusti protestantizam i pruži potporu papstvu, mjera njihove krivnje bit će puna, i ‘nacionalno otpadništvo’ bit će zabilježeno u nebeskim knjigama. Posljedica toga otpadništva bit će nacionalna propast.” Review and Herald, 2. svibnja 1893.

Daniel 8, retci 13 i 14, utvrđuje gaženje i Svetišta i Vojske. Vojska su bila dva doma doslovnoga Izraela. Jeruzalem je bio pogažen tijekom tisuću dvjesto i šezdeset godina mračnoga srednjega vijeka.

I dade mi se trska slična štapu; i anđeo stade govoreći: Ustani te izmjeri hram Božji, i žrtvenik, i one koji se u njemu klanjaju. Ali vanjsko dvorište hrama izostavi i ne mjeri ga, jer je dano poganima; i oni će gaziti sveti grad četrdeset i dva mjeseca. Otkrivenje 11,1.2.

Ivanu se u jedanaestom poglavlju Otkrivenja nalaže da izmjeri ne samo hram, nego i „one koji se u njemu klanjaju”. Ivan je proročki bio smješten na 22. listopada 1844., kada mu je bilo zapovjedbano da izmjeri hram i one koji se u njemu klanjaju.

I uzeh knjižicu iz ruke anđelove i pojedoh je; i bijaše u mojim ustima slatka kao med; a čim je pojedoh, utroba mi bijaše gorka. Otkrivenje 10:10.

U desetom retku desetoga poglavlja Otkrivenja Ivan je predočio gorko razočaranje od 22. listopada 1844., i odmah mu je bilo rečeno da izmjeri i Svetište i vojsku. Predmet pitanja u Danielu osam, trinaesti redak, jest gaženje i Svetišta i vojske. Ivan nas obavještava da su „neznabošci” trebali „gaziti” „sveti grad” tijekom „četrdeset i dva mjeseca”. Četrdeset i dva mjeseca bili su Ilijine tri i

pol godine. To je bio mračni srednji vijek od 538. do 1798. Proročki stojeći na 22. listopada 1844., Ivanu je bilo rečeno da ostavi trijem i da ga „ne mjeri, jer bijaše dan neznabošcima, i oni će gaziti sveti grad četrdeset i dva mjeseca”.

Kad je Ivanu bilo rečeno da izmjeri „hram, i žrtvenik, i one koji se u njemu klanjaju”, riječima iz Daniela osam i trinaestoga retka, bilo mu je rečeno da izmjeri Svetište i vojsku. Ako je Ivanu bilo rečeno da „ne” broji tisuću dvjesto i šezdeset godina, tada je trebao mjeriti od 1798. do mjesta na kojem je stajao 1844. godine. Razdoblje od 1798. do 1844., kad se izmjeri, predstavlja četrdeset i šest godina. Početak četrdeset i šest godina bio je 1798., kada se ispunilo Mojsijevih „sedam vremena” protiv sjevernoga doma Izraelova. Svršetak četrdeset i šest godina bio je 1844., kada se ispunilo Mojsijevih „sedam vremena” protiv južnoga doma Izraelova. Ivanovo mjerenje odgovara četrdeset i šest godina. Broj četrdeset i šest simbolizira hram. Isus je rekao: razvalite ovaj hram, i za tri dana podignut ću ga; ali cjepidlake Židovi prigovarali su da je hram bio građen četrdeset i šest godina.

Isus im odgovori i reče: Razvalite ovaj hram, i za tri dana ja ću ga podići. Tada Židovi rekoše: Četrdeset i šest godina gradio se ovaj hram, a ti ćeš ga podići za tri dana? Ali on govoraše o hramu svoga tijela. Ivan 2,19–21.

Isus je uzeo Adamovo tijelo nakon Adamova pada, sa svim njegovim naslijeđenim izopačenjima, kako bi dao primjer da možemo pobijediti kao što je On pobijedio. Na temelju dvaju svjedoka, naučavati da Kristovo tijelo nije sadržavalo naslijeđene izopačenosti četiriju tisuća godina grijeha znači promicati vino Babilona, jer je nauk da Krist nije prihvatio te naslijeđene slabosti jedno od glavnih učenja katolicizma.

I svaki duh koji ne priznaje da je Isus Krist došao u tijelu nije od Boga; i to je duh antikrista, za kojega ste čuli da dolazi; i već je sada u svijetu. 1. Ivanova 4:3.

Jer su mnogi zavodnici izišli u svijet, koji ne priznaju da je Isus Krist došao u tijelu. Takav je zavodnik i antikrist. 2. Ivanova 1,7.

Hram Kristova tijela bio je hram tijela svakoga ljudskog bića.

„Krist nije bio u tako povoljnom položaju u pustom pustinjskom prostranstvu da podnese Sotonine kušnje kao što je bio Adam kad je bio kušan u Edenu. Sin Božji ponizio se i uzeo čovjekovu narav nakon što je ljudski rod četiri tisuće godina lutao daleko od Edena i od svojega prvotnog stanja čistoće i pravednosti. Grijeh je kroz vjekove ostavljao svoje strašne biljege na ljudskom rodu; a tjelesna, umna i moralna izopačenost prevladavala je u cijeloj ljudskoj obitelji.

„Kada je Adam bio napadnut od kušača u Edenu, bio je bez ljage grijeha. Stajao je pred Bogom u snazi svoje savršenosti. Svi organi i sposobnosti njegova bića bili su podjednako razvijeni i skladno uravnoteženi.“

„Krist je u pustinji kušnje stajao na Adamovu mjestu kako bi podnio ispit koji Adam nije uspio izdržati. Ovdje je Krist pobijedio za grešnika, četiri tisuće godina nakon što je Adam okrenuo leđa svjetlu svojega doma. Odvojen od Božje prisutnosti, ljudski je rod, sa svakim naraštajem

koji je slijedio, sve više odstupao od izvorne čistoće, mudrosti i spoznaje koje je Adam posjedovao u Eđenu. Krist je ponio grijehe i slabosti ljudskog roda onakvima kakvi su bili kada je došao na zemlju pomoći čovjeku. U korist ljudskog roda, sa slabostima paloga čovjeka na sebi, trebao je podnijeti Sotonine kušnje u svim točkama u kojima će čovjek biti napadan.“
Selected Messages, knjiga 1, 267, 268.

U drugom poglavlju Evandjelja po Ivanu Krist je govorio o svojem tijelu kao o hramu, a Njegov tjelesni hram bio je hram ljudskog bića s izopačenostima četiri tisuće godina nagomilane slabosti. Ljudski hram na koji je Krist upućivao sastavljen je od četrdeset i šest kromosoma. Kada je Mojsije uzašao na Sinaj da primi zakon i upute za podizanje hrama, bio je na gori četrdeset i šest dana. Ezekiel govori o tome kako Krist postavlja svoj hram u „sredinu“ između dva štapa. Razdoblje od završetka sedam vremena sjevernoga kraljevstva i južnoga kraljevstva, koje je Ivanu bilo rečeno da izmjeri, iznosilo je četrdeset i šest godina, i predstavljalo je „sredinu“, odnosno vremensko razdoblje između 1798. i 1844. U tih četrdeset i šest godina Isus je podigao duhovni hram koji će iznenada očistiti kada dođe kao glasnik saveza. Kao glasnik saveza, napisat će svoj zakon na srca svojega naroda. Taj je zakon prikazan dvjema pločama. Prva ploča ima četiri zapovijedi, druga ploča ima šest. Zajedno predstavljaju broj četrdeset i šest.

Okupljanje duhovnog Izraela od 1798. do 1844. predstavlja okupljanje duhovnog Izraela, ali također predstavlja i uspostavljanje hrama.

Pristupajući k njemu, živomu kamenu, koji ljudi doduše odbaciše, ali koji je od Boga izabran i dragocjen, i vi se, kao živo kamenje, ugrađujete u duhovnu kuću, sveto svećenstvo, da prinosite duhovne žrtve ugodne Bogu po Isusu Kristu.

Stoga i stoji u Pismu: Evo, postavljam na Sionu kamen ugaoni, izabrani, dragocjeni; i tko vjeruje u nj, neće se postidjeti.

Vama dakle koji vjerujete on je dragocjen; a onima koji su neposlušni: kamen koji odbaciše graditelji, taj postade zaglavni kamen ugaoni, i kamen spoticanja, i stijena sablazni, onima koji se spotiču o riječ, budući neposlušni; na što su također bili određeni.

Ali vi ste izabrani rod, kraljevsko svećenstvo, sveti narod, narod stečeni, da navješćujete vrline Onoga koji vas je iz tame pozvao u svoje čudesno svjetlo; vi koji некоć ne bijaste narod, a sada ste narod Božji; vi koji ne bijaste zadobili milosrđe, a sada ste zadobili milosrđe. 1 Petrova 2:4–10.

Hram koji je bio podizan od 1798. do 1844. uključuje skupinu koja je bila „određena“ za neposluh. Njihov se neposluh očitovao u njihovu odbacivanju „sedam vremena“, „ugaonoga kamena“, „kamena koji odbaciše graditelji“, koji je „kamen spoticanja“ i „stijena sablazni“.

Skupina koja je bila „izabrana od Boga“ prepoznala je „kamen“ koji je bio „odbačen od ljudi“ kao „živi kamen“ i kao „kamen“ koji je bio „izabran od Boga i“ bio „dragocjen“. „Izabrani od Boga“, „izabrani naraštaj“, u „prijašnja vremena“ „nisu bili narod, nego su“ tada trebali postati „narod Božji“. Kad je Bog sabrao dva štapa, izveo ih je između „pogana“. Trebali su postati Njegov narod kada je tijekom četrdeset i šest godina, od 1798. do 1844., sjedinio ta dva naroda u jedno.

Postoji samo jedan temelj, a taj temelj jest Isus Krist, ali „kamen spoticanja“ koji je bio temelj povijesti što su je neposlušni odbacili, bio je Mojsijevih „sedam vremena“. Kada je 1863. godine odbačeno „sedam vremena“, to je bilo odbacivanje Isusa Krista.

Mješavina bajki koja zaključuje da je čišćenje Svetišta započeto 22. listopada 1844. bilo ispunjenje samo proročanstva o dvije tisuće i tri stotine godina, označuje prazno Svetište, Svetište bez vojske, kraljevstvo bez građana. Ne postoji nikakva svrha Svetišta, dana nadahnućem, koja bi imala viši prioritet od onoga za što je Bog rekao da je svrha Svetišta.

I neka mi načine Svetište da prebivam među njima. Izlazak 25,8.

U Svetome pismu Božje je Svetište uvijek povezano s Njegovim narodom, koji je vojska. Ezekielova dva štapa, koji su označeni kao dva naroda, trebala su postati jedan narod, i Božje bi Svetište bilo posred njih. Pogrešno prikazivati pitanje iz trinaestoga retka osmog poglavlja Daniela, kako bi se prikrilo što se tim pitanjem zapravo pita, istodobno znači i odbacivati „nekoga sveca“ iz trinaestoga retka, kojemu je bilo postavljeno da odgovori na to pitanje.

Tada sam čuo jednoga sveca gdje govori, i drugi svetac reče onomu određenom svecu koji je govorio: Dokle će trajati viđenje o svagdašnjoj žrtvi i o prijestupu pustoši, da se i Svetište i vojska predaju gaženju? I reče mi: Do dvije tisuće i tri stotine dana; tada će Svetište biti očišćeno. Daniel 8:13, 14.

Nebesko biće kojemu je postavljeno pitanje nazvano je „taj izvjesni svetac“, a taj je izraz preveden s hebrejske riječi „Palmoni“, što znači čudesni brojač, brojač tajni. U odlomku koji je središnji stup i temelj adventizma, Krist samoga sebe predstavlja kao čudesnog brojača. To čini upravo ondje gdje utvrđuje odnos između najduljega vremenskog proročanstva u Bibliji i također vremenskog proročanstva o dvije tisuće i tri stotine dana. Najdulje vremensko proročanstvo jest Mojsijeva zakletva, to jest sedam vremena iz Levitskog zakonika dvadeset i šest. To je proročanstvo koje određuje raspršenje i porobljavanje obiju kuća Izraelovih, koje su prepoznate kao „vojska“ koja će biti pogažena u trinaestom retku, dok četrnaesti redak određuje proročanstvo o gaženju Svetišta. Oba su se proročanstva ispunila 22. listopada 1844., nakon što je udovica iz Sarepte skupila dva štapa za oganj glasnika Saveza.

Kad je adventizam odbacio samu prvu istinu proročkoga vremena koju su anđeli povelili Williama Millera da razumije, zaslijepili su sami sebe. Godine 1856., s osam članaka Hiram Edsona, Palmoni je pokušao povećati svjetlo o sedam vremena, ali bez uspjeha. Odbacili su poruku Laodiceji i prihvatili pet zloćudnih očitovanja Laodiceje, poistovjetivši se tako s pet ludih djevoja.

Šezdeset i pet godina iz Izaije sedam, koje na svom početku označavaju 742. pr. Kr., 723. pr. Kr. i 677. pr. Kr., ponovile su se u završnoj povijesti 1798., 1844. i 1863. Ta je završna povijest predstavljena sabiranjem dvaju štapova u trideset i sedmom poglavlju Ezekielova, a udovica iz Sarepte (kako je nazvana u grčkom tekstu Novoga zavjeta) povijest je Božjega uspostavljanja zavjetnog odnosa s duhovnim Izraelom u duhovnoj Judi (slavnoj zemlji) tijekom povijesti šestoga kraljevstva biblijskog proročanstva. Ta povijest, budući da je završetak proročanstva o šezdeset i pet godina, također predstavlja početak zemaljske zvijeri iz Otkrivenja trinaest. Na početku šestoga

kraljevstva biblijskog proročanstva, spajanje dvaju štapova prikazuje završetak šestoga kraljevstva biblijskog proročanstva. Ta povijest sadrži usporednu povijest roga protestantizma i roga republikanizma.

Proročki gledano, sila, ili rog, ili narod, ili kraljevstvo, ili kralj, ili glava jesu zamjenjivi simboli, ovisno o kontekstu u kojem se rabe. Svi ti simboli također se odnose na dva štapa koja Ezekiel prepoznaje kao dva naroda. Na početku proročke povijesti zvijeri iz zemlje, protestantski je rog bio sabran u jedan narod, ili jedan rog. Na kraju te iste povijesti republikanski će se rog ujediniti s rogom otpala protestantizma kako bi načinili jedan narod. Taj će narod biti slika zvijeri iz mora iz Otkrivenja trinaest. Logično, ako odbijamo vidjeti svjedočanstvo prokletstva sedam vremena (koje je bilo izvršeno nad objema kućama doslovnog Izraela), zasigurno nećemo moći vidjeti kako su te dvije doslovne kuće drevnoga Izraela postale narod duhovnog Izraela 1844. godine. Ako ne možemo vidjeti tu povijest, tada smo posve „bez pojma“ o tome kako ta povijest na početku Sjedinjenih Država prepoznaje povijest na kraju, kada republikanski rog ponavlja proces sabiranja i sjedinjenja koji je na početku bio prikazan protestantskim rogom.

Nastavit ćemo razmatrati ove istine u sljedećem članku.